

Els dies bons

Aina Fullana Lull
Joan Fullana Company

Introducció / David Sánchez Pacheco

TEATRE
bromera

COM MA MARE HA POGUT ESTAR
TANTS D'ANYS AMB TU

ARIADNA. Em vull morir. Si em mor tot s'acabarà; això, la vida. Però... i si després de morir torn a néixer i em reencarn en qualcú o qualque merda d'aquestes? Tendré vides infinites i el meu cansament serà etern i entraré en un bucle inacabable de vides de merda i suïcidis, un darrere l'altre. No, no, per favor, quin horror. Almanco, si em passàs una desgràcia... Una desgràcia meva, però. Un motiu per estar així de malament, un motiu de veres. Vull dir: com se sap de qui són, les desgràcies? Jo sempre dic que no he tengut una vida fàcil, que ho he passat molt malament i tic i tac, però i ma mare, què? Ella ho ha passat el doble de malament que jo. I tu? (*A en XAVIER.*) Segurament ets qui ho ha passat pitjor de tots. Sempre tot sol, sempre angoixat... Quan no t'imagín com un monstre sense sentiments t'imagín així. (*A na MARTINA.*) La resta de vegades no entenc com has pogut estar tants d'anys amb ell.

M'HAS D'ENTENDRE

XAVIER. Mira, Martina... t'he de dir una cosa. T'ho he de dir, perquè si no t'ho dirà altra gent... Perquè... vaig tenir una al·lota que quan ho va saber es va fer enfora de mi i jo... bé, no vull que passi el mateix.

MARTINA. Què ha estat?

XAVIER. Fa poc que he sortit del Projecte Home.

MARTINA. El Projecte Home? Què és això?

XAVIER. Bé... és un centre de rehabilitació, per gent que ha estat addicta i tot això.

MARTINA. Addicta? A les drogues? (*Silenci. En XAVIER assenteix.*) Però i ara, ja estàs d'alta i tot?

XAVIER. Sí, sí, sí, ara estic beníssim! Estic curat, tot està bé.

MARTINA. Ah.

XAVIER. A veure, allà diuen a tothom que no podem beure ni vi ni res, però ja em diràs tu, per un tasset de vi no passa res. No has de passar gens de pena.

MARTINA. Si ja estàs bé no passa res.

GERMANA DE NA MARTINA. (*A na MARTINA.*) Sí que té cara d'haver viscut molt.

MARTINA. Però ara ja està curat!

GERMANA DE NA MARTINA. No ho sé... Per Cala Millor hi ha molta gent que el coneix, i a tu que no t'agrada tot això...

MARTINA. Ell m'ha dit que li varen donar l'alta.

GERMANA DE NA MARTINA. Els drogoaddictes ho són sempre.

(En XAVIER s'està fumant un porro quan arriba el seu col·lega de l'hotel.)

COL·LEGA. Tu, que en cinc minuts hem de tornar a la feina!

XAVIER. Què passa, no t'has fumat un porro mai? Ara veuràs, jas.

(En XAVIER li passa el porro; ell intenta fumar, però no en sap.)

MARTINA. *(A en XAVIER.)* Supòs que era quan eres més jove, que anaves de drogues. O no?

XAVIER. És que clar, m'has d'entendre. Quan jo tenia setze anys, ma mare es va posar molt malalta; mon pare em va empaquetar, em va posar un llaç i em va facturar cap a Cala Millor a fer feina a un hotel. I allà estava de puta mare, eh, ningú em feia els comptes. Així que quan no feia feina, me n'anava de marxa. Vaig conèixer molta gent i em varen dur per la mala vida. *(Al Col·lega.)* Xucla, cag en Déu!

(El COL·LEGA tus i en XAVIER se'n riu d'ell.)

COL·LEGA. Els teus collons! Quina sabatada! Què és això?

XAVIER. Això és d'en Vicenç, l'amo de l'Aiguarràs. Hi ven les millors postures de xocolata, dues mil pessetes.

COL·LEGA. Joder...

XAVIER. Pensa que un talego són mil pessetes, i els gitano te'n donen una quarta part del que dona en Vicenç per dues mil. És l'hòstia. *(El COL·LEGA li respon amb un gest d'admiració.)*

L'Aiguarràs era un soterrani, hi baixàvem acollonits perquè en Vicenç era un puta ionqui, altíssim però sec, magríssim. I tots els seus amics, també. Ens esperava darrere la barra, amb aquell cossarro desnodrit i un cigarro a la boca; només en entrar ja ens veia venir.

COL·LEGA. Cinc cerveses. I... tens cap postura de dues mil?

XAVIER. No sé si eren bona gent o no, però ens ho pasàvem de puta mare. En Vicenç posava una música collonuda, bevíem un poc i tornàvem a cases amb el nostre haixix, feliços de la vida. Uns anys després va morir per sobredosis d'heroïna, en Vicenç.

EL PRIMER RECORD

MICA. Quin és el primer record que tens de la teva infància?

ARIADNA. Hòstia, què dius? Quina pregunta és aquesta, tia? *(Na MICAriu.)* Jo què sé, quin és el meu primer record.

MARTINA. A l'hivern, teníem el braser davall la taula del menjador, ben davant la xemeneia, i no ens movíem d'allà en tot el migdia. Ens assèiem tots set junts envoltant la taula braser, estretíssims, i, segons el que hi

hagués per dinar, anàvem menjant de l'olla mateixa, enmig de la taula. Jo era la més petita d'un ramell de cinc germanes però no per gaire diferència, perquè ma mare ens havia tengut a totes en només sis anys. S'hi va posar l'any seixanta-tres i vengà a parir fins que el cosset li digué basta. Quan érem petites només ens dutxàvem una o dues vegades per setmana i quan teníem la regla no ens podíem dutxar. Ma mare deia que no, que no ens podíem dutxar, quan hi havia la tia Amargos –perquè la regla, a ca nostra, sempre ha estat la tia Amargos. Mon pare sempre va ser un home molt callat. Jo m'assemblava més a ell que a la mamà, perquè també em costava molt, xerrar. Em feia peresa i em posava de mal humor que em demanassin coses. Per això m'agradava que, a vegades, el temps de dinar, miràssim aquella telenovel·la que feien, Riquesa i Poder o qualque cosa així. Els vespres a vegades resàvem el rosari. Un parenostre i deu avemaries, un parenostre i deu avemaries, un parenostre i deu avemaries...

ARIADNA. Diria que no en tenc, de primer record. Tu recordes res, de la teva infància?

MICA. Només les coses importants.

ARIADNA. Però és que importants ho són totes les coses en el moment de viure-les.

MICA. No, les coses importants són les que ara recordes com a importants.

ARIADNA. És que a vegades tenc la sensació que els records, més que records, són una pel·lícula que vaig veure fa molt de temps.

SALA IMPERIAL

XAVIER. Una vegada, quan en tenia set o vuit, em varen convocar a un concurs de poesia o de redacció o no sé què putes era. Es feia a la Sala Imperial, que ara ja està tancada. En sortir de l'escola, vaig quedar a jugar una estona a futbol al solar de davant, com sempre. Però quan va ser l'hora del concurs me'n vaig anar cap a ca nostra perquè encara m'havia de canviar de roba i tot. Anava amb una camiseta com a beix o grisa amb una foto dels jugadors del Barça i brut com una xinxa. Havíem quedat amb ma mare que ella hi seria i que, si no, deixaria la clau posada al pany perquè jo pogués entrar a canviar-me. Sempre ho feia. Sempre ho feia però és que, a més, aquell dia havíem quedat així. Ella sabia que havia d'anar al concurs. I sabia a quina hora i tot això. Però aquell dia se'n va anar i no va deixar la clau posada. Vaig arribar, vaig tocar a la porta i no em va obrir ningú. Vaig mirar si la podia obrir però no hi havia manera. I jo anava amb la camiseta del Barça brutíssima i les mans també brutíssimes i suava i ma mare no venia. Eren les cinc i vint i jo a les cinc i mitja havia de ser a la Sala Imperial, així que vaig haver de partir talment com anava. Vaig pujar allà, a dalt de l'escenari, i estava ple, us ho jur, estava ple de gent i jo vaig haver de llegir la redacció davant dotzenes de persones que em veien amb una camiseta bruta que tenia estampada una

foto dels jugadors del Barça i amb les mans negres
i amb la cara vermella.

ELS PRIMERS DIES

XAVIER. Has vist aquella menudeta del vestit vermell?

TONIEL·LO. Sí, la conec. La seva germana és amiga de
la meva cunyada.

MARTINA. (*A n'ARIADNA.*) Ai, què vols que et digui, no
era el meu tipus.

XAVIER. (*A na MARTINA.*) Com va?

MARTINA. No sé per què.

XAVIER. Què noms, perla?

MARTINA. (*A en XAVIER.*) Martina. (*A n'ARIADNA.*)
Físicament jo el trobava molt normalet.

XAVIER. Jo som en Xavier.

MARTINA. Tenia els cabells un poc arrissats...

XAVIER. Encantat.

MARTINA. ... com a viciosos... divertits. La cara li reia i
les galtes li sortien, rodones, i tenia les dents petites
i grisoses.

XAVIER. Molt guapo aquest vestit vermell. Et queda
molt bé.

MARTINA. (*A en XAVIER.*) Gràcies. (*A n'ARIADNA.*) No
era gaire alt i ni massa prim ni massa gras.

XAVIER. Que te puc convidar a dinar, un dia?

MARTINA. Els ulls eren verds i un poc allargats, com a
xinets.